

kan røre sig i os, er en Hjemlængsel. Og dersom nu den lærde Fysiker vil definere denne Følelse som en os iboende mekanisk eller kemisk virkende Kraft, en Affinitet eller Attraktion til Urstoffet, — ja saa anbefaler jeg ham paany at forlade sine Bøger og sit Laboratorium og hente sin Visdom i den levende Natur. Lad ham søge til den lille Kilde i Skoven! Lad ham sætte sig hos den en Aftenstund, naar hans Hjerte er uroligt; og dersom han ikke allerede har faaet sine sjælelige Sanser helt afstumpet, vil han fornemme, hvordan dens lille Sang er som en aaben Vej ud i Uendelighedens Dyb, er en Himmelstige, der forbinder Tiden med Evigheden, Støvet med Aanden, Døden med det evige Liv. Han vil fornemme, at Navlestrengen mellem os og vort overjordiske Ophav ikke er overklippet, og at der stadig gennem den — i Andagtens og Bønnens Øjeblikke — tilføres Sjælen ny levende Kraft fra den evige Livskilde, som vi Kristne kalder vor Gud og Opretholder og altforbarmende Fader.«

Per forholdt sig vedblivende stum. Han irriteredes lidt af Præstens Tone, som efterhaanden var bleven temmelig docerende; men han vidste ikke noget at indvende mod hans Betragtninger. Disse gjorde endogsaa et ret overbevisende Indtryk paa ham, saa meget mere som han jo i den senere Tid selv havde tænkt og følt noget lignende.